

Spomin.

*Ptička k meni priletela
je od severnih strani
in lepo mi je zapela
pesem iz nekdanjih dni:*

*»Ej, poznam te, ko si hodil
v vaško šolo še doma;
časih videl v trdi zimi
komaj si se iz snega . . .*

*Kruhka metal si nam ptičkam,
ko je vladal mraz in glad;
večkrat se še zdaj hvaležno
spomnim nate od takrat.*

*Videla sem te že v gozdu,
ko nabiral si mahú;
peval, vriskal si veselo
v zimskem gozdu: Fuhuhu!*

*Bratci tvoji in sestrice
dnes za mahom se poté
in o tebi, ki v tujini
daljni bivaš, govore . . .*

*Aj, že vidim v duhu bratce:
Faslice v kot stavijo;
atej, mamica in dedek
pa povesti pravijo . . .**

Borisov.

U zlatem jutru.

*Ho temna noč izginja
in zlato jutro vstaja,
tam izza gor zelenih
rumeno solnce vzhaja.*

*Po drevju srebrolistem
nam ptice zažgolijo,
ki v pesmih se veselih
življenja radostijo.*

*Visoko na planini
pastir brezskrbno peva,
da pesemca vesela
od bližnjih gor odmeva.*

*Ueselje nas obhaja,
ko v ljubki nam radosti
use kliče z glasom zvonkim:
Radujte se mladosti!*

Branko Brankovič.

Diha sapica večerna . . .

*Diha sapica večerna
črez zeleno morsko plan;
zažarela je v škrlatu
daljna vsa večerna stran.*

*Lahno na čolničkih malih
ribiči v pristan hité;
žalostne popevke skozi
mrak večerni se glasé.*

*O zeleni morski dalji,
o valovih mi pojó,
o brezkončni domovini,
ki jo ljubijo tako . . .*

*Plava, plava lahna pesem,
plava meni do srca
in o daljni domovini
mi nalahno šepeta . . .*

Borisov.

